

VANDRANJE NA SVETO TROJICO

Agata Maček

Frekja von Wiesenhof (foto Agata Maček)

Neke oktobrske sobote smo se s trnjanskih logov (vas Trnje pri Pivki) odpravili na vandranje z našimi islandskimi ljubljenci. Na konjeniškem izletu, ki smo se ga udeležili štirje jahači, smo preživelih sedem čudovitih ur. Jesensko odeta notranjska pokrajina in s toplimi barvami prelita panorama kraškega sveta nas je spremljala na vrh 1106 m visoke Svete Trojice. Goro je iz vasi Trnje prav lepo videti in jo razbrati izmed gričevja, saj je njen vrh videti, kakor da bi nekdo travniško planoto strmo nagnil v dolino. Poti nanjo res ni bilo težko najti; Notranjska je že sicer gosto prepredena z lepo urejenimi gozdnimi cestami in potmi.

Glede na dokaj strm vzpon smo večji del poti prehodili. Ko smo po približno uri ježe zavili z makadamske ceste na gozdno pot in ker je bila ta gruščnata in prekrita z listjem in je zelo strmo vodila navzgor, smo razjahali in pešačili do vrha. Ta del poti nam je vzel še približno uro in pol. Pa ni bilo hudo - sploh ne! Sprehod v prijetni in domači družbi po živopisanem bukovem gozdu, šum padajočih listov, vonj islandcev... celo najmlajši udeleženelec, desetletni Timi, se ni pritoževal nad hojo navkreber - družba prhajočih Sneke, Roze, Sleipnirja in Frekje je bila, kot kaže, odločujoča, da otroška sitnoba ni vzniknila.

In potem vrh - višji kot vsi okrog, svetel in prostran, s prelepim razgledom na dolino reke Pivke in njenih presihajočih jezer. Osem prepotenih se nas ga je neznansko razveselilo! Tam so tudi ruševine cerkvice; tri strnjene, dokaj visoke, stene, s skromno travo poraščena tla, nanje pa potresenih nekaj zidnih kamnov. Tukaj smo napravili kratkotrajen dom za naše konjičke, ki so razsedani in razuzdani uživali v paši Svete Trojice. Tudi nam, jahačem, je počitek dobro del, izkoristili pa smo ga tudi za obvezno fotodokumentiranje in klepet.

Vsekakor je na Sveti trojici zelo lepo; že res, da tukaj ni kočje ali kakšnega drugega gostinstva, je pa nadvse prikupen košček narave, ki ga bodo tisti, ki so vsaj malce obdarjeni z romantiko, znali ceniti.

Vračali smo se po drugi, bolj urejeni in manj strmi poti, po kateri smo si lahko privoščili tudi töltnanje. Konji, z vonjem doma v nosnicah, so bili igrivi in razpoloženi in niso kazali nikakršne utrujenosti. Sploh me pri njih vedno navdušuje to, kako čvrsto, odporno in žilavo je njihovo telo, predvsem noge, ki so sicer pri konjih pri ježi po tako neprijazni in nevarni podlagi, kakršna je bila na tokratnem izletu, zelo pogosto šibka točka. Pri naših pa doslej nikoli nič. Le prezgodaj zimsko podložene kožuhe smo prepotili.

Zadnji kos poti proti domači vasi smo jezdili mimo jezera, kar po divjem, med polnimi šipkovimi grmi in nizkimi bori, po komaj vidnih poteh med visoko travo, ki so jih tam utrli, kdove, morda lovci ali divje živali.

In ko smo zapeketali po asfaltu domačega Janezovega dvorišča, se je že mračilo.

In čeprav sem ta, ki pišem, njegova mama, se mi zdi prav, da pohvalim dečka, ki je z odraslimi enakovredno prejahal in prehodil vso to pot, ki resnično »ni bila kar tako«.

In preprosto - zelo lepo smo se imeli!

Najlepše vas vse pozdravljam, tudi v imenu Ane, Sandija in Timija!

Agata Maček